

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre . . . 4 frt.
 Félévre . . . 2 frt.
 Negyed évre . . . 1 frt.

MEGJELEN
 minden vasárnap.

E lap szellemi részei illető közlemények a szerkesztőséghez, a pénzküldemények pedig a kiadó-hivatalhoz küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU HETIKÖZLÖNY.

HIRDETÉSI ÁRAK:
 3 hasábos petitóért egy szeri hirdetésnél 18 kr., 2 hasábosért 12 kr., 1 hasábosért 6 kr. számítatik.

NYILTÉR
 minden egyes sora 15 kr.

BÉLYEGDIJ
 minden beiktatásnál 30 kr.

Bérmintellen levelek nem fogadtatnak el.

Megyei életből.

Csongrádmegye törvényhatósági bisottsága rendkívüli közgyűlést tartott f. hó 7-én Szegváron. Egyéb kevésbé érdekes ügyek mellett, tárgyalás alá került itt Csongrád rendezett tanácsának megszűntetése tárgyában kelt két rendbeli miniszteri rendelet, s ezekkel kapcsolatban a csongrádi rendezett tanácsot megbuktatta néhány csongrádi lakosnak jeremiái siralom és kétségbeeséssel írt folyamodása, melyben illetők kéri, hogy: „Csongrád külön szolgabírói járásá alakítsák.” Az állandó választmánynak javaslata az volt, hogy miután a tisztánvieni járási szolgabírói közigazgatási területe ma is oly nagy kiterjedésű, hogy Csongrádnak ide csatolásával a jó és gyors közigazgatás nemcsak Csongrádon, de az egész járásban lehetlenné van téve, ez okból kéressék meg a miniszterium, hogy Csongrádnak, hozzá még pár falut csatolva, engedje meg külön szolgabírói járássá leendő alakítását.

Ami azonban a gyámhatóságot illeti, erre nézve kimondta a megye, hogy miután a több izben ismételt árvapénztári sikkasztások Csongrádnak faluskodási idejéből erednek, ez okból Csongrád árvaiügyeinek intézése, az árvák vagyongbiztonságára való tekintetből, a megyei árvaszékekhez tételnek. Az állandó választmánynak ezen javaslata hos zu és komoly megvitatás után szavazattöbbséggel elfogadtatott.

Nekünk azonban, hogy részünkről is szóljunk az ügyszö, vajmi kevés vagy épen semmi reményünk nincs abban, hogy a miniszter Csongrádnak külön járássá leendő alakulását engedélyezze, s kételyünk okát a financiák képezik. Csongrádnak külön járássá leendő ala-

kitása egy szolgabíró, egy segéd-szolgabíró s egy irnok fizetésébe, tehát 2800, illetve 3000 ezer frtba kerülne az államnak évenként. Ez semmi összeg ugyan az ország pénztárának évi kiadásánál; de valahányszor a megyei szervezet bármiféle terjeszkedésnél fogva költséget igényelt, tapasztalat szeriut azt mindannyiszor megtagadta a miniszter, s szigoru gazdálkodásra inté a megyét. Ha tehát a multak tapasztalataira építjük kilátásainkat, ugy nagy reménynyel nem igen kecsegtethetjük magunkat, s arra van kilátás, hogy a nyomorult 3000 frt meg-gazdálkodhatása tekintetéből elejti a miniszter a csongrádi külön szolgabírói járást, s inkább van kilátás arra, hogy a dorozsmai járás szolgabírói tisztségének személyzetét meg fogja sz. porítani egy segéd-szolgabíróval s egy irnokkal, s azután ide csatolja Csongrádot.

No de tápláljuk magunkat a legjobb reménynyel, tegyük föl, hogy a megyének határozata alapján, a miniszterium megengedi Csongrádnak külön járássá leendő alakítását, s így a községi közigazgatásnál, a nagy községekedéssel járó nyomoruságon kívül, semmi egyéb rövidséget nem szenved Csongrád; de elveszti önálló gyámhatósági jog és hatáskörét. Egy 18—20 ezer lelket számláló községnek gyámjai, árvái minden gyámhatósági ügyben kénytelenek lesznek Szegvárra vándorolni, vagy a megyei székháznak fölépítése esetén Szentesre, ez rettentőbb állapot ám Csongrádra nézve, mint azon kilátás, hogy közigazgatás tekintetében Dorozsmához fognak csatoltni; mert a lakosság 50 perccenttel többször kénytelen a gyámhatósággal érintkezni, mint szolgabírójával.

S hogy felemlítsünk még valamint ez alkalommal Csongrád félre vezetett lakosságának

óriási botlására nézve, az abból áll, hogy Csongrád régi időtől kezdve küzdött azért, hogy külön telekkönyvi hatóságot kapjon, Csongrád ezt mint rendezett tanácsu város maholnap megkapta volna, s mint falu, soha!

Érdekes ügy volt még a megyén a magy. kir. igazságügyi miniszteriumnak a hódmezővásárhelyi megyei épületeknek a megye szabad rendelkezése alá leendő bocsátása tárgyában kelt rendelete.

Ez az ügy áll abból, hogy Csongrádmegye a Hód-Mező-Vásárhelyen levő, jelenleg a járásbírói szék helyéül szolgáló megyei épületekkel szabadon kívánván rendelkezni, fölkérte a miniszteriumot, hogy a járásbírói épületet helyeztesse más hova és az állam által ingyen használt megyei épületeket, bocsássa vissza a megye használatába, annyival is inkább, mivel a megye ezen épületeket a Szentesen építendő székház építési költségének fedezése céljából el akarja adni. A miniszter kereken megtagadta a megye kérését, miut'n ezen megyei épületek 1871 előtt már törvénykezési célokra használtattak a megye által, s az 1871. XXXI. t. c. 32. §-a azt mondja, hogy azon megyei épületek, melyek eddig törvénykezési célokra használtattak, jövőre is meghagyatnak az államnak hason célra használatában.

A törvénynek ezen paragrafusa nem fejezi ki világosan, hogy az ezen törvény alapján, törvénykezési célokra használt épületeket az esetben is tartozik az állam használatában meghagyni a megye, ha idővel azon község, melynek érdekéből használtatik az épület, vagy külön törvényhatósággá alakulás útján, vagy megye rendezés folytán más törvényhatósági terü-

TÁRCA.

Falun.

III.

Tuhutum barátom egy pillanatra sem hagy békét.
 — Menjünk vizitbe barátom! Ah ezek a mi szépeink angyali teremtések! ki tudja, hátha a kálvinista praedestinatio éppen közülök jelölt ki számodra élet-társat!
 — Eh! ne zaklass, alhatnám. Mit érdeklődöm én a ti szépeitek iránt? Felőlem akár valamennyi pártában maradhat.
 — No ne izélj . . . hé! ki tudja; mondom, az a kálvinista praedestinatio. . .
 — Ne bosszants Tuhutum! Tudod, hogy én agg legény maradok! mondám végre, csak hogy nyakamról lerázzam.
 — Sorsodot szivemen viselem, egyetlen barátom. S ez ajkadon gondatlanul kiröppent konok szavakat még később megvitatjuk! De másra térek — óh nekem mázsás érveim vannak! — tudod-e, hogy bájos szépeink — a szárnyatlan angyali lények mind ismernek, mind bálványoznak téged, verseid után! molyeket könnyvékül tudnak, concertekben, estélyeken szavalnak. . .
 — Ne ilyesmi is csak itt történhetik velem.
 — Semmi dehonesztálás! . . . S most, mit mondanának, ha te innen a mint jöttél, látatlannul — hallatlan! — eltávoznál!
 — De, hiszen ezt sem tudják meg, hogy itt voltam.
 — Mi . . . mit? Hiszen már lapom legujabb számában Cicero betűkkel van kiészedve! Ehol ni a kefelevo-

nat, higj legalább saját szemeidnek: — Személyi hírek. Megérkezett végre f. hó 31-én este 9 óra 19 perckor a krumpliczúgon a várva-várt vendég, hazánk irodalma borús egének derült fénycsillaga, a mindnyájunk keblében zajgó dobogái visszhangot keltő klasszikus költeményeknek szerzője —

— Te, én azt a lapot confiskáltam és bepöröltek becsület sértésért. Be én, mint pamphlet-író!
 — No, ne izélj! Csak jere vizitbe. Már a lap első példányai ugys ki vannak nyomva.
 — Tuhutum! Valld meg sz igazat, te csak mókázol nelem. Mond meg, hogy tréfa az egész, akkor elmegyek vizitbe.
 — Hát jó! Szól sohaj.va. Legyen tréfa az egész. Csak jere!

S mentünk. Benső félelemmel álltam a nagy sárga nemesi lak előtt, hová Tuhutum kalauzolt. Ugy állt ott az a vén, viharokat kiállott ősi ház a sár közepén, mint valami 101 éves vén banya, a ki megüvegesedett szemeivel a komáromi kalendáriumot nézi, hogy valjon a száz éves jövendő-mondó szeriut lesz e még több ilyen cudar útrontó eső, avagy felhozza reá immár az Úr az ő napját? Eddig csak eljöttünk valahogy. Még most szalonképesek vagyunk, t. i. csak övig lucskosak. De aztán? Ha csak Alláht, Jehovát meg a Szentháromságot segítségül nem hívjuk, az a négy-öt pusztákra illő komondor bizonyosan tekintélyesebb fellépéssel kéri tőlünk az utlevelet. Szerencsére az istenek kegye esernyőnket juttatá esztünkbe, melyet miután barátságosan darabokra szedtek, a Jutka szolgáló jött kezében egy középkori seprővel megmentésünkre. Először ugyan tenyerét nagyobb bizonyosság szerzése végett szemé fölé valjon vándorlók jönnek-e, vagy tisztességes csavargók. Mért vettük volna rossz néven. A jó léleknek meg kellett tudnia, hogy valjon uszítsa-e vagy caittsa a

kuvaszokat. Tuhutum barátom ismerős kurjantására azután feltalálván magát: „Csiba te! Kusti! Takarodsz! Elmész! Nem szégyel d hazád!” sat. technikus terminusokkal szótűtött a ház jóakaratu őrei közt, mire azok tiszteletteljes morgások közt farkbehuzva oldalogtak a kocsisziuba.

A ház csendes volt. Csöndes phlegmával hallgatták e falurengets kravált, mintha mi sem történt volna. Mintha csak a Pista bácai ezt mondta volna: szerbusz hugám! olyan közönyösen.
 — Te én azt hiszem, ezek a kutyák arra valók, hogy a vendégeket addig feltartóztassák, míg „ő Nagysága” meg meg a mama megmosdanak, toilettjüket rendezik, és magokat bepuderozzák: hogy elfogadasképesek legyenek.
 — Ugyan menj! Azt se tudják itt, mi a pader. Hosszas kérdezősködések után — miközben Tuhutum még azt is megértette, hogy a kisasszony teljesen egészséges, csak a Micu cica döglött meg — benyitottunk az előszobából hosszas lábsurolások és Tuhutum orrfuvásai után a lakoszobába.
 — Jó napot kívánok, kezeit csókolom! (Ez elmaradhatatlan!) Hogy mint szolgál egészséged?
 — Hozta isten, kedves szerkesztő ur! Be jól tette, hogy eljött. Köszönjük, jól vagyunk.
 — Alászoldája . . . sipeg ő Nagysága lestitott szemekkel, és kétszeres buzgalommal köti a sötétvörös csikos sötétkék bariányát a sarokban. (A bariány a nagymama számára lesz talléros zacskónak.)
 — Van szerencsém különben bemutatni várva-várt vendégét városunknak, hazánk irodalma bortis satb. (lásd fentebb!)
 — Örülök, hogy van szerencsém! (Elmaradhat.)
 — Rézsémről a szerencse!) lan ez is!)
 — Tessék helyet foglalni!

